



ת"פ 33344/04/16 - מדינת ישראל נגד א י

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 33344-04-16 מדינת ישראל נ' י
בפני כבוד השופטת אושרית הובר היימן

מדינת ישראל

המאשימה

נגד

א י

הנאשמים

הכרעת דין

כמצוות סעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982, הריני להודיע לנאשם כי החלטתי לזכותו מחמת הספק מביצוע עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש-בן זוג.

א. כתב אישום ורקע כללי

1. כתב האישום מייחס לנאשם עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש לבת זוג לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק").

2. עפ"י כתב האישום, ביום 14.1.16 בשעה 10:00 או בסמוך לכך, התגלע ויכוח טלפוני בין הנאשם לבין המתלוננת, בת זוגו לשעבר, בנוגע להסדרי הראייה של בנם הקטין. מיד בסמוך לכך, הגיע הנאשם באמצעות רכבו אל מתחת לביתה של המתלוננת והודיעה לה באמצעות הודעת טקסט כי הוא ממתין לקטין. בהמשך לכך, יצאה המתלוננת את הבית, כשהקטין על ידה האחת ובידה השנייה יומן. או אז, העיף הנאשם את היומן באמצעות ידיו אל הרצפה, ותופף עם אצבעו על ידה של המתלוננת, מספר פעמים, תוך שאמר "אני אעשה סוף למשחקים שלך". מידה ובסמוך לכך, לקח הנאשם את הקטין מחזקתה של המתלוננת והכניסו אל מושב הרכב, בעוד שהקטין בוכה. משניסתה המתלוננת להרגיע את הקטין וניגשה אל מושב הרכב, קשר את הקטין באמצעות חגורת בטיחות תוך שאמר "נכון שאני אבא חרא" בעוד הקטין צורח ובוכה. בנסיבות אלו, ניגשה שוב המתלוננת אל הקטין. או אז, דחף הנאשם באמצעות ידיו את המתלוננת בצווארה לאחור, וזו נפלה על רכב סמוך ונפגעה בראשה. הנאשם סגר את דלת הרכב האחורית, נכנס למושב הנהג ונסע מהמקום. נטען, כי כתוצאה ממעשיו של הנאשם, נגרמו למתלוננת חבלות בדמות שריטות ביד שמאל ובצוואר.



ב. הראיות:

3. בהמשך לכפירתו של הנאשם, נשמעו הראיות בתיק.

4. אין חולק, כי הנאשם והמתלוננת הם בני זוג לשעבר, ולהם ילד משותף. אין חולק, כי בין הצדדים היכרות ארוכת שנים, אך הזוגיות ביניהם הייתה קצרה, והסתיימה עוד בטרם נולד בנם, במהלך ההיריון. עוד אין חולק, כי בין הצדדים נהלו (ועדיין מתנהלים) הליכים משפטיים, בבית המשפט לענייני משפחה, בין היתר בשאלת הסדרי הראיה ומשמורת הקטין.

5. הצדדים לא נחלקו, על כך שביום 14.01.16, בהמשך לשיחה טלפונית בין המתלוננת לנאשם, הגיע הנאשם אל ביתה של המתלוננת לקחת את בנם המשותף ממנה, לאחר שזו טענה בפניו כי עפ"י הסדרי הראיה ביניהם עליו לעשות כן באותו היום. עוד לא נחלקו, כי בהגיעו אל המקום כתב לה מסרון והודיע לה שהוא ממתין מחוץ לביתה, וכי בהמשך לכך הגיעה אליו כשהיא אוחזת בידיה את הילד ויומן. אין חולק, כי על רקע שאלת הסדרי הראיה, התנהל באותו המועד דין ודברים בין השניים. במהלכו, לטענת המתלוננת, הנאשם תקף אותה.

גרסת המתלוננת:

6. המתלוננת, מסרה גרסתה במספר הזדמנויות - הראשונה, בשיחה עם מוקד 100, השניה - לשוטרת יהודית רדא שהגיעה למקום, כפי שהדברים עולים מדו"ח הפעולה שערכה השוטרת (ת/9), השלישית - בהודעתה במשטרה (זו לא הונחה לעיני בית המשפט), הרביעית - במסגרת העימות שנערך עם הנאשם והחמישית - בעדותה בבית המשפט.

השיחה עם מוקד 100, מיום 14.01.16 בשעה 10:24:

7. המאשימה הגישה לתיק בית המשפט את הקלטת השיחה וכן את תמלולה (ת/2). מאחר וקיימים פערים גדולים בין הנאמר בהקלטה לבין התמלול, אתייחס מעתה לעולה מן ההקלטה בלבד.

8. בשיחתה עם מוקד 100, מוסרת המתלוננת, כי הנאשם התבלבל בימים שהוא צריך לקחת בהם את הילד. כשהתקשרה והסבירה לו זאת בטלפון, צרח עליה וניתק את הטלפון. לאחר כמה דקות, כתב לה שהוא בחוץ, אז היא יצאה אליו עם היומן להראות לו שהוא טעה. אז, מסרה, הוא העיף לה את היומן מהיד, לקח את הילד בכח מידיה, שרט לה את כל הפנים ודחף אותה לאחור. כששאלה אותו "א, מה אתה עושה?", הוא הכניס את הילד לאוטו, וניסה לסגור את הרכב בעוד המתלוננת ניסתה להוציאו משם. לאחר מכן, שוב אמרה המתלוננת "הוא דחף אותי, הוא קילל אותי קללות שבחיים לא שמעתי דבר כזה", ולאחר מכן מסרה "הילד אצלו הוא לקח אותי, לא קשור, הוא נתן גז עם האוטו פתוח, עם הדלת פתוחה, אני נפלתי מזה שהוא נסע עם האוטו, נפלתי אחורה. הוא שרט לי את כל הפנים, את הלחי ואת הידיים, בואי תראי מה הוא עשה לי" (דקה 4:33).



דו"ח פעולה של רס"ל יהודית רדא (ת/9), מיום 14.01.16, הגעה למקום 10:40:

9. כך, תיארה השוטרת רדא את שנמסר לה במקום האירוע ע"י המתלוננת:

"בעת שזו ניסתה להסביר לחשוד כי זוהי אינה השבת שבו הילד אמור להיות בחסות [צ"ל: "בחסותו", א.ה.ה] אלא ביום שבת בתאריך 16-1-29/30 ואף הציגה בפניו את יומנה שבו היא מתזכרת את הימי הסדרי הראיה, הוא בתגובה דחף אותה והעיף את היומן מידה ובעוד שהוא מבצע את פעולת הדחיפה, שרט אותה בגרונה יש סימני אלימות שריטות ונפיחות. והיא בתגובה חששה למסור את ילדה לידו ואף טענה כי החשוד הכניס את בנה לרכב בלי לחגור אותו בחגורת בטיחות. רצתה לקחת את ילדה בחזרה בזמן שהוא הכניס את ילדה לתוך רכבו הוא בתגובה משך לה את היד וסובב את ידה השמאלית ואף השאיר סימני אלימות בידה שריטות. ודחף אותה לכיוון רכב אשר חנה במקביל לרכבו בעת שהוא דחף אותה המודיעה נפלה על הרכב וקיבלה מכה בראש. החשוד לקח את בנה ועזב את המקום."

10. ניתן ללמוד על פערים בין גרסתה הראשונה של המתלוננת, כפי שנמסרה למוקד 100, לבין זו כפי שנרשמה מפיה ע"י השוטרת רדא:

- בעוד שבשיחה עם המוקד אמרה המתלוננת, שהנאשם לקח את הילד בכח מידה, עניין זה לא הוזכר כלל בדו"ח הפעולה.
- בעוד שבשיחת הטלפון, המתלוננת אומרת (יותר מפעם אחת), שהנאשם שרט לה את כל הפנים (אף מציינת "לחי", באחת ההזדמנויות), בדו"ח הפעולה נכתב כי המתלוננת טוענת שתוך כדי פעולת הדחיפה והעפת היומן, שרט אותה הנאשם בגרונה.
- בעוד שבשיחת הטלפון למוקד, טענה המתלוננת כי הנאשם קילל אותה קללות נמרצות, אין לכך זכר בדו"ח הפעולה.
- זאת ועוד, רק בדו"ח הפעולה צוין, כי המתלוננת טענה שהנאשם הכניס את בנה לרכב מבלי לחגור אותו בחגורת בטיחות.
- רק בדו"ח הפעולה צוין, כי המתלוננת טענה שהנאשם משך לה את יד שמאל וסובב אותה.
- והפער המהותי ביותר בין הגרסאות - בעוד שבשיחת הטלפון עם המוקד, טענה המתלוננת כי הנאשם "נתן גז עם האוטו פתוח, עם הדלת פתוחה, אני נפלתי מזה שהוא נסע עם האוטו, נפלתי אחורה", בדו"ח הפעולה, כבר נכתב כי המתלוננת טענה לפני השוטרת רדא, שהנאשם "דחף אותה לכיוון רכב אשר חנה במקביל...נפלה על הרכב וקיבלה מכה בראש".

כאמור, מדובר בפער משמעותי ביותר בין הגרסאות, הואיל ובזו הראשונה הנאשם רחוק ממנה, למעשה החל



בנסיעה ומבקש להתרחק מן הסיטואציה, והמתלוננת נופלת כתוצאה מתנועת הרכב בשעה שהיא מנסה להוציא את הילד מתוכו, בגרסתה השניה, הנאשם עומד מולה, דוחף אותה והיא נופלת כתוצאה מאותה הדחיפה. מדובר בפרט עובדתי מרכזי ביותר בגרסתה של המתלוננת, לא בפרט שולי, ומצופה כי ייחרט בזכרונה, בפרט זמן כה קצר לאחר האירוע.

העיונות בין המתלוננת לנאשם (2/נ):

11. בעיונות שנערך בין המתלוננת לנאשם, כתשובה לשאלה "א תקף אותך?", השיבה המתלוננת:

"כן בוודאי לא פעם אחת, פעמיים, נכון שאני ניסיתי להוציא את הילד מהאוטו כי הוא לא הפסיק לקלל אותי. בפעם הראשונה, כשהוא בא לקחת את הילד מהידיים שלי, הדברים עפו לי מהידיים ומשך את הילד מהידיים שלי והניח את האצבע שלו על היד שלי ואמר לי: "לא מעניין אותי היומן שלך", הדברים התלהטו שם בן רגע ובפעם השניה כשהדלת כבר הייתה כמעט סגורה אחרי שהוא כמעט נסע, ניסיתי להוציא את ד' הוא בא ועמד מול ד' ואמר לד': "נכון שאני אבא חרא?" ואני עניתי לו "אתה אבא חרא פלוס אם ככה אתה מתנהל" הוא גם משך אותי ביד שמאל (הערת חוקרת - סימנים אדומים מופיעים על ידה השמאלית) ואחר כך כשניסיתי להוציא את ד' מהאוטו ניסיתי להרגיע אותו ואני ניסה לקשור אותו, ניסיתי להוציא את ד' בכוח מהאוטו ואז א דחף אותי אחורה ונפלתי על רכב שחנה מאחור". (שמו המלא של הקטיו הושמט - א.ה.ה.).

12. אם כן, גם לאחר מסירת גרסתה השלישית של המתלוננת, נמצאו פרטים עובדתיים שונים וחדשים בגרסה:

- בגרסתה השלישית של המתלוננת, היא מוסרת, כי "הדברים עפו לי מהידיים", להבדיל מטענתה בשתי הגרסאות הקודמות, כי הנאשם העיף לה את היומן מהידיים.
- בעיונות, מצינת המתלוננת לראשונה, כי הנאשם הניח את אצבעו על ידה ואמר: "לא מעניין אותי היומן שלך".
- גם כאן מצינת "אחרי שהוא כמעט נסע, ניסיתי להוציא את ד'", זאת בדומה לדבריה בשיחת הטלפון למוקד, אך בשונה מהעולה מדו"ח הפעולה. בעיונות, מוסיפה המתלוננת, כי הנאשם בא ונעמד מולה ואמר לילד "נכון שאני אבא חרא" ותגובתה לדברים אלו, דברים שלא נמסרו בגרסתה המוקדמת.
- בגרסתה בעיונות, המתלוננת לא טוענת כלל, כי הנאשם קילל אותה, במהלך האירוע.
- זאת ועוד, המתלוננת מתארת סיטואציה שבה יש מאבק על הילד מתוך הרכב, כשהנאשם מנסה לקשור אותו בכסא, בעוד היא מנסה להוציאו בכח מן הרכב, שבסופו הנאשם דחף אותה אל עבר רכב חונה.

עדויות של המתלוננת בבית המשפט:



13. בחקירתה הראשית, מסרה המתלוננת במלל חופשי, את הדברים הבאים:

"יצאתי עם היומן אליו, והילד. נהיה מהענין הזה של הבלבול הזה סלט אחד גדול. בוטות נוראית וקללות ודחיפות.. היומן עפ על הרצפה הוא לקח את הילד בכוח והיסטריה ובכי ואני רציתי להרגיע את הילד. סיטואציה מבישה ומביכה ואלימה. קללות ודחיפות מול הילד. ניסיתי להוציא את הילד האוטו לא נתן לי ובסוף נפלתי על הרצפה וקיבלתי מכה בראש מרכב חונה. בסוף הוא נסע ואני קמתי ונכנסתי הביתה והתקשרתי למשטרה."

(עמ' 14, ש' 2-9, ההדגשים אינם במקור - א.ה.ה.).

14. לאחר שהתבקשה המתלוננת ע"י ב"כ המאשימה, "לפרט יותר את הדחיפות", מסרה בעדותה:

"בפעם הראשונה שיצאתי עם היומן ניסה לקחת את הילד בכוח והעיף לי את היומן מהיד. היתה לי שקית של קורנפלקס ביד והכל נשפך על הרצפה והיומן נקרע לי אז אמרתי למה אתה לוקח את הילד בכוח. יש פה סיטואציה שאתה טועה, נתתי לו את הילד כי פחדתי שזה יתלהט. אח"כ שראיתי שהענינים סוערים אמר שיעשה סוף למשחקים שלי, לא הבנתי על מה כי יש הסדרי ראייה מסודרים ואני עומדת בזה. כל מה שהוא ביקש הסכמתי. תינוק בן שבוע שיוצא לאבא שלו, אני לא חושבת שיש אמא שנותנת ילד בגיל כזה 3 פעמים בשבוע. סמכתי עליו בלב שלם. הסיטואציה הזו של להעיף את היומן, לדחוף אותי לעקם לי את היד כדי שאתן לו לקשור את הילד באוטו. וכאשר באתי להוציא את הילד כשהוא צרח...אז דחף וקילל ועוד פעם העיף אותי ככה (מצביעה על הצואר) עד שכבר נפלתי אחורנית וקיבלתי מכה בראש וגם לא יכולתי להרים את עצמי היתה שעה מוקדמת, הסכרת שלי נפלה, הוא ניצל את ההזדמנות ונסע."

15. אם כן, כבר בעדותה הראשית, ניתן להבחין בהבדלים מהותיים בגרסה, בין הפעם הראשונה שהמתלוננת מתארת את אשר אירע, לבין הפעם השניה:

- כך, בתיאור הראשון מוסרת, כי היומן עפ על הרצפה, בעוד שלאחר מכן אומרת כי העיף את היומן מידה.
- בתיאור השני, מזכירה שהייתה בידה שקית של קורנפלקס שתכולתה נשפכה - תיאור זה לא הופיעה באף אחת מגרסאותיה הקודמות של המתלוננת.
- בתיאור הראשון אומרת, כי הנאשם לקח את הילד בכח, בעוד שבתיאור השני מספרת "נתתי לו את הילד כי פחדתי שזה יתלהט".
- בתיאור השני אומרת המתלוננת, שהנאשם אמר לה ש"יעשה סוף למשחקים" שלה, לדברים אלו אין



זכר בתיאור הראשון (ואף לא בגרסאותיה הקודמות של המתלוננת, כפי שפורטו לעיל).

· בתיאור השני אומרת שעיקם לה את היד, עובדה זו לא מוזכרת בתיאור הראשון.

· בתיאור הראשון מעידה, "ניסיתי להוציא את הילד...בסוף נפלתי על הרצפה וקיבלתי מכה בראש", בעוד שבתיאור השני, מספרת "העץ אותי ככה (מצביעה על הצוואר), עד שכבר נפלתי אחורנית וקיבלתי מכה בראש". כלומר, שוב יש פער ביחס לתיאור חלקו של הנאשם בנפילתה אל הקרקע.

· יצוין, כי באף אחד משני התיאורים, לא מספרת המתלוננת שהנאשם שרט אותה, בחלק כלשהו מחלקי גופה.

16. בהמשך, מעדותה של המתלוננת, בחקירתה הנגדית, עלו סתירות נוספות:

· כך, אף שבעדותה הראשית סיפרה, שכשהתקשרה אל הנאשם לומר לו שעליו להגיע לקחת את הקטין, הוא מאוד התעצבן (עמ' 14, ש' 1, והדברים גם עולים מגרסתה בשיחה עם מוקד 100, ר' לעיל), בחקירתה הנגדית, כשנשאלה אם "התקשרת אליו...והתחלת להשתולל עליו...וכבר היתה הרמת טונים" (עמ' 18, ש' 24-25), השיבה תחילה "לא. למה להרים טונים?" (שם, ש' 26) ומיד לאחר מכן "לא זוכרת. יכול להיות שנבחתי קצת" (שם, ש' 30).

· כאשר מעומתת המתלוננת עם הסתירות בין גרסאותיה במשטרה, ביחס ליומן, אומרת תחילה "הוא העיף לי מהידיים, אם לא דייקתי זה אולי בגלל הסטרס" (עמ' 20, ש' 8), ומיד לאחר מכן אומרת "הוא רצה לקחת את הילד בכוח מהידיים שלי והיומן עף" (שם, ש' 13).

· בהמשך חקירתה הנגדית, מעומתת המתלוננת עם העובדה שבעדותה הראשית, לא סיפרה כלל על שריטות, בעוד שבשיחה עם מוקד 100 טענה שהנאשם שרט לה את כל הפנים, כהאי לישנא:

"ש. טענת בתמלול ששרט אותך בפנים. למה לא ציינת היום?"

ת. בדחיפות שדחף אותי כמה פעמים מהאוטו שרט לי את הפנים.

ש. למה לא אמרת מקודם?

ת. גם דחף אותי, גם שרט, גם עיקם לי.

ש. התובעת הראתה לך תמונות ואמרה מה היה עוד לא אמרת שום שריטה.

ת. היתה לי שריטה בחצי פנים ובצוואר.



ש. שרט לי את כל הפנים. היה?

ת. כן. יכול להיות שאמרתי את זה. אמרתי על הפנים אולי התכוונתי לצואר מה אני אגיד שרט לי את צד שמאל של הגרון?"

(עמ' 24, ש' 20-28).

ובהמשך:

"ש. את מתקשרת למוקד 100 ואומרת שרט לי את כל הפנים. מתארת סיטואציה אלימה.

ת. בוודאי זו סיטואציה אלימה. שרט לי את הפנים. מצביעה על הצואר"

(עמ' 25, ש' 6-7).

כלומר, גם לעניין הטענה שהנאשם שרט את המתלוננת, עניין שהוא מרכזי ביותר בתקיפה הנטענת - כפי שעולה מגרסתה הראשונה של המתלוננת בשיחתה למוקד 100 - ישנו קושי משמעותי בעדותה, שכן כאמור בחקירתה הראשית, הדבר לא מועלה כלל על ידה, לא כשמוצגות לה התמונות שהובאו על ידה למשטרה (ת/5, ר' עמ' 13 לפרוטוקול, ש' 20-22), לא בתיאורה הראשון את האירוע וגם לא עת שתיארה אותו בשנית. כאשר נשאלת על הנושא, באופן יזום, בחקירתה הנגדית, המתלוננת אינה יודעת לומר באיזה חלק מגופה שרט אותה הנאשם, כטענתה, ולא יודעת להסביר מדוע בשיחה עם מוקד 100 אמרה פנים, ולמעשה התכוונה צוואר.

המתלוננת מסרה גם גרסאות שונות ביחס לחלק שלה באירוע. בעוד שבמסגרת העימות, הכחישה מכל וכל תקיפה שלה את הנאשם, וכל דחיפה שלו על ידה (ר' נ/2, עמ' 1 ש' 6, ובהמשך עמ' 2, ש' 28 - "לא דחפתי אותו עם היד שלי, אין לי דרך לדחוף אותו, אם הוא על הילד שלי איך אני יכולה לדחוף אותו אחורה"), בחקירתה הנגדית היא מתארת בדיוק את הסיטואציה שבה יש מאבק של הנאשם לחגור את הילד ושללה להוציאו, ואז נשאלת "את לא נגעת בו באותו היום?" ומשיבה "אולי עם הגוף שלי והכתף שלי בזמן שניסיתי להוציא את הילד" (עמ' 20, ש' 20-21), ובהמשך, נשאלה "אז דחפת אותו?" והשיבה "לא. הוא היה בתוך האוטו. הוא ניסה לקשור את הילד, ניסיתי להוציא את הילד...אולי עם היד. אולי נגעתי בו עם המרפק". (עמ' 23, ש' 21-22).

המתלוננת אמרה אמירות סותרות גם באשר ליחסה אל הנאשם. בעדותה הראשית, ציינה "כי יש הסדרי ראייה מסודרים ואני עומדת בזה. כל מה שהוא ביקש הסכמתי. תינוק בן שבוע שיוצא לאבא שלו, אני לא חושבת שיש אמה שנותנת ילד בגיל כזה 3 פעמים בשבוע. סמכתי עליו בלב שלם" (עמ' 14, ש' 21-23). ואולם, בהמשך חקירתה, התברר כי הסדרי הראייה לא נקבעו בהסכמה, אלא הינם תוצאה של הליכים משפטיים, שהתנהלו בינה לבין הנאשם, לפני בית המשפט לענייני משפחה ואשר במסגרתם אף הביעה המתלוננת התנגדות נחרצת למשמורת משותפת (עמ' 17 לפרוטוקול). זאת ועוד, למרות שעפ"י עדותה, הנאשם הוא אבא טוב (עמ' 17, ש' 25), טענה בהמשך שחששה לח"י בנה, שהנאשם יכול לפגוע בו באופן קיצוני ("גם האבא מירש חזר מחו"ל וירה בשני הילדים שלו",



עמ' 21, ש' 27-29), וכן טענה לראשונה, כי חששה שהנאשם היה תחת השפעה של חומר כלשהו, שעשן משהו, ושאין מדובר בעניין חדש ועל טענה זו חזרה שלוש פעמים בעדותה (עמ' 23, ש' 17, 32, עמ' 24, ש' 1-4). אף שנדמה, כי מדובר בעניין מרכזי ומהותי בהתנהלות הנאשם באירוע עצמו ובכלל, לא בא זכרו בגרסאותיה הקודמות של המתלוננת. למותר לציין, כי לא יוחס לנאשם בכתב האישום כי היה נתון להשפעת חומר כלשהו וממילא לא הובאה ראיה כלשהי שיש בה בכדי לאשש את הטענה. טענותיה אלו של המתלוננת, פוגעות בעיני במהימנותה, שכן נראה שזו מבקשת לסבכו, באמצעות הגזמות והפרזות, שאין להן כל קשר לאירוע ומעולם לא טענה להן, קודם לכן.

17. סיכום ביניים:

מכל האמור, נמצאנו למדים, כי מגרסתה של המתלוננת עולים קשיים ראייתיים, בדמות סתירות משמעותיות בתיאור האירוע בשלבים השונים של החקירה ובעדותה בבית המשפט. להלן, אבחן, כיצד עומדת גרסתה של המתלוננת ביחס לראיות אחרות שהוגשו ע"י המאשימה.

דו"ח רפואי של מד"א:

18. כפי שעולה מדו"ח הפעולה של השוטרת רדא ומעדותה, היא הציעה למתלוננת טיפול רפואי ובהמשך לכך הוזמן למקום פארמדיק של מד"א שהגיע למקום, בתוך זמן קצר לאחר האירוע. וכך נכתב בדו"ח הרפואי (ת/3):

"לדבריה הותקפה ע"י אבא של ילדה. נראו שריטות ואודם באזור אמה שמאל ולדבריה קיבלה מכה בראש מדחיפה. שוללת סחרחורת או הקאות. שוללת אובדן הכרה ללא דימומים [צ"ל דימומים - א.ה.ה.] הנראים לעין. ללא חבלות נוספות."

ובהמשך:

"ללא דימום הנראים לעין, ללא חבלות ראש הנראות לעין, סירבה להתפנות".

ברי, כי לו אכן היו ניכרות חבלות ושריטות בצווארה ו/או בפניה של המתלוננת, דקות לאחר האירוע, היה נמצא לכך תיעוד בדו"ח הרפואי. העובדה שאלו לא צוינו, ע"י גורם אובייקטיבי לחלוטין שנדרש ליתן טיפול רפואי בחבלות, מעלה סימן שאלה משמעותי ביותר באשר למהימנות עדותה של המתלוננת. ממצאי הבדיקה הרפואית, עשויות להתיישב עם טענת המתלוננת, לפיה הנאשם משך לה את היד.

הודעתו של יהודה כהן(ת/1):

19. המדובר בהודעה, שניתנה ע"י אחיה של המתלוננת במשטרה, ביום 07.02.16. העד לא הובא לעדות בבית המשפט והודעתו הוגשה בהסכמה. בהודעתו, מסר מר כהן, את הדברים הבאים:



"לפני כמעט כחודש בשעות הבוקר, אולי 11:30, אחותי התקשרה אלי ונשמעה לחוצה ובוכה, היא ממש צעקה ואמרה לי בטלפון כי הוא תקף אותה, אחז בידיה חזק, העיף אותה למכונית וקבלה מכה בראש. כל זה מה שהיא מספרת לי, תוך שהיא צועקת. אמרתי לה באופן מיידי להתקשר למשטרה. הגעתי לשם במהירות...ואז הלכתי לאחותי וראיתי שהיא חבולה בצוואר ובידיים. היא הייתה בהיסטריית בכי ורעד ועמדה לידה שוטרת צעירה" (שם, ש' 6-8, 10-11).

בהודעה זו, יש בכדי לחזק את טענות המתלוננת כי הנאשם תקף אותה, כך שמשך בידה ודחף אותה לעבר מכונית, תוך שגרם לה חבלות. להלן, אבחן האם די בכך, בכדי לקבוע כי המאשימה עמדה בנטל ההוכחה הנדרש בפלילים.

תמונות החוקר (6/ת) :

20. המתלוננת צולמה בתחנת המשטרה והתמונות צורפו תיק בית המשפט.

בתמונות ניתן לראות מעט אדמומיות באמה השמאלית של המתלוננת.

גם צווארה של המתלוננת צולם, אולם לא ניתן להבחין בתמונה בחבלות כלשהן, או שריטות טריות, אלא באדמומיות קלה בלבד.

21. תמונות אלו, אינן מתיישבות עם טענת המתלוננת, לפיהן הנאשם שרט לה את כל הפנים, ולחלופין שרט לה את הצוואר תוך כדי דחיפות. יתכן, כי יש בתמונת האדמומיות באמה, בכדי להתיישב עם הטענה שהנאשם משך בידה השמאלית.

התמונות שהובאו ע"י המתלוננת למשטרה (5/ת) :

22. במסגרת שמיעת הראיות, התעוררה סוגיה ראייתית, הקשורה לקבילות ומהימנות התמונות שהובאו ע"י המתלוננת למשטרה.

23. אין חולק, כי התמונות לא צולמו ע"י המתלוננת. אין חולק, כי אין בידי המאשימה את מכשיר הטלפון בו צולמו התמונות.

24. העדה בשמת רומי, בהודעתה במשטרה (ת/4), שנמסרה קרוב לחודש לאחר האירוע (ביום 10.02.16), סיפרה כי הבחינה במתלוננת כשהיא בוכיה ומדברת עם שוטרת. אז אמרה לה המתלוננת "שהיה לה בלגאן עם א". וכן מסרה, "הבוסית שלי הייתה לידי, לקחתי ממנה את הטלפון כי שלי לא היה עלי, צילמתי את הסימנים שהיו על אתי, בצוואר וביד, שלחתי את התמונות בוואטסאפ אליו ומהטלפון שלי לטלפון של אתי". עוד מסרה, כי אין ברשותה עוד את התמונות, וכי מחקה אותן.



25. אין חולק, כי הבוסית המוזכרת היא "דבורה", וכי דבורה לא הובאה לעדות ע"י המאשימה.

26. לאחר שזומנה בשמת להעיד בבית המשפט, נמסר ע"י ב"כ המאשימה, כי העדה מסרה שאין בכוונתה להתייצב להעיד ובית המשפט נדרש להוציא כנגדה צו הבאה, לשם הבטחת התייצבותה לעדות.

27. עפ"י מזכר שנערך ע"י ב"כ המאשימה, לאחר רענון זכרונה של העדה בשמת, העדה מסרה שלא היא צילמה בעצמה את התמונות אלא דבורה, וכי דבורה העבירה לידיה את הטלפון לראות את הצילומים. בהמשך העבירה בשמת את הצילומים למתלוננת.

28. אחר כך, בעדותה בבית המשפט, מסרה בשמת, דברים סותרים ביחס לזהות המצלם, תחילה אמרה "אני לא צילמתי", מיד אחר כך "אני לא יזמתי את הצילום", בהמשך "לדעתי אני צילמתי מהטלפון של דבורה, כי היא רצתה להחזיק לה את החולצה כדי שאפשר יהיה לצלם" (עמ' 10, ש' 5-8), בהמשך כשנשאלה על דבריה בריענון, אמרה "הכוונה שלי שדבורה שלחה לי ואני שלחתי לאתי, כי אתי בזיכרון שלי. הבלבול עם הצילום כי הטלפון שלי לא היה עלי. מבחינתי לא אני יזמתי את הצילומים. יש תמונות שדבורה צילמה היא ואח"כ החזיקה את החולצה ואמרה לי תצלמי (שם, ש' 26-28).

29. בשמת זיהתה את המתלוננת בתמונות, ובחקירתה החוזרת זיהתה גם את ידיה של דבורה מצולמות בתמונה.

30. עוד יצוין, כי המתלוננת זיהתה עצמה בתמונות, והנאשם מצדו לא חלק על עצם זיהויה של המתלוננת כמי שנראית בתמונות.

האם ניתן לקבל את התמונות כראיה קבילה?

31. כידוע, בע"פ 869/81 **שניר נ' מדינת ישראל** (4.11.84), קבע בית המשפט העליון שישה תנאים מוקדמים לקבילותו של סרטון: המכשיר או אמצעי ההקלטה פועלים כהלכה ועשויים לקלוט או להקליט את הדברים שנאמרו; האדם אשר טיפל בהקלטה ידע את מלאכתו; ההסרטה או ההקלטה מהימנים; לא נעשו בסרט שינויים בצורת הוספות או השמטות; זיהויים של המדברים שקולותיהם נקלטו; הדברים נאמרו והעדויות נאמרה מרצונו הטוב של המדבר ללא כפייה או פיתוי.

32. ואולם, מאז ניתנה ההלכה בפסק דין שניר, וכחלק מהמגמה של מעבר דיני הראיות מקבילות למשקל, אשר מקבילה גם להתפתחויות טכנולוגיות, הוסט כובד המשקל מקבילות טכנית אל מהימנות ההקלטה. על כך ניתן ללמוד מהפסיקה העניפה, שאימצה את פסק דין שניר, תוך ריכוך התנאים במקרים שבהם בית המשפט השתכנע שההקלטה משקפת את האמת העובדתית (ראו למשל: ע"פ 2801/95 **קורקין נ' מדינת ישראל** (24.3.98) - קבילות הקלטת אינה חייבת להתבצע באמצעות מי שהקליטה אלא די בראיות נסיבתיות ובהיגיון; ע"פ 6411/98 **מנבר נ' מדינת ישראל** (5.12.00) - ניתן להוכיח את תוכנה של השיחה גם אם תנאי הקבילות



לא הוכחו, כאשר יש הודאה של הנאשם שהתמליל משקף נכונה את השיחה; ע"פ (מחוזי, חיפה) 203-02-10
מדינת ישראל נ' שרון (16.9.10) - ניתן להסתפק בהודאה של נאשם לפיה השיחה אכן התקיימה ובהתייחסות
הנאשם לאמור בהקלטה כמשקף את האמת; ת"פ (מחוזי, ת"א) 40013/05 **מדינת ישראל נ' רש** (13.9.11)
- העדרה של מדיית האחסון המקורית עליה הוקלטה שיחה לא פוגמת במהימנות ההקלטה כאשר זו מוגשת
לבית המשפט במלואה).

33. במקרה הנדון, כאמור, לא ברור מעדותה של בשמת האם היא צילמה את התמונות, או שמא דבורה, שכן היא
מוסרת דברים סותרים בנושא. בנוסף, דבורה - מי שמחזיקה בטלפון הנייד בו צולמו התמונות, לא הובאה לעדות
ומכשיר הטלפון שלה לא היה מצוי בידי המשטרה בשום שלב של החקירה. עם זאת, לאורם של פסקי הדין
שפורטו לעיל, מאחר והן המתלוננת, הן הנאשם והן בשמת זיהו את המתלוננת כמי שהמופיעה בתמונות, ניתן
לזהות כי היא לובשת את אותו הבגד בו היא לבושה בתמונות שצולמו ע"י חוקר המשטרה (ת/6), וכן לא נסתרה
עדותה של בשמת כי העבירה את התמונות מהטלפון של דבורה אל הטלפון שלה, ומשם לטלפון של המתלוננת
ניתן לידי לקבל את התמונות כראיה קבילה ושאלת זהות המצלם והיעדרו של מכשיר הצילום "המקורי", אינם
גרועים מקבילותה של הראיה.

34. לאחר שהתקבלו התמונות כראיה קבילה, יש לבחון את מהימנותן של התמונות ולקבוע בהתאם לה את
המשקל שיש ליחס להן. לאחר שסקרתי את כלל הראיות סבורני, כי יש ליחס לתמונות (ת/5) משקל נמוך ביותר.
ואנמק:

ראשית, המתלוננת אמנם מזהה עצמה בתמונות וטוענת כי מתעדות את החבלות שנגרמו לה ע"י הנאשם וכי צולמו
מיד בסמוך לאחר האירוע. ואולם, כפי שפורט לעיל, מגרסאותיה השונות של המתלוננת עולות תהיות רבות, שלא
נמצא להן הסבר מניח את הדעת, ועל כן מהימנות עדותה מוטלת בספק.

שנית, אופי החבלות ומיקומן, אינם עולים בקנה אחד עם הדו"ח הרפואי של מד"א, למעט הסימנים על האמה
השמאלית של המתלוננת, שכן בתמונות ניתן להבחין בשריטות משמעותיות ובולטות על צווארה של המתלוננת, ויש
קושי משמעותי באלו אל מול הקביעה הברורה של הפראמדיק, לפיה פרט לשריטות ואודם באמה השמאלית, לא
נצפו חבלות נוספות.

שלישית, עולות תהיות גם מעדותה של בשמת, שמוסרת שהבחינה במתלוננת לראשונה, כשזו שוחחה עם השוטרת,
בעוד שלפי עדותה של השוטרת רדא ודו"ח הפעולה שלה, אף אחד לא ניגש ולא דיבר (וודאי לא צילם) את
המתלוננת מהרגע שחברה אליה בשטח. וגם המתלוננת עצמה מסרה בעדותה בבית המשפט, כי "בשמת הייתה
קודם והשוטרת הגיעה ברגל" (עמ' 28, ש' 21). אציין, כי המאשימה מבקשת שאלמד מהעדר רצונה של העדה
להתייצב להעיד אודות מהימנותה, אולם לטעמי אין מדובר דווקא בהיקש לוגי הכרחי. ישנן הרבה סיבות בעטיין
אנשים אינם מעוניינים להגיע ולהעיד. יתרה מכך, בשמת אף העידה שהיא והמתלוננת "חברות" (עמ' 8, ש' 24),
בעוד שאת הנאשם היא "מכירה" (עמ' 9, ש' 3), ולכן טענת המאשימה כי ביקשה להימנע מלהעיד, כי היא ביחסי
חברות עם שני הצדדים, אינה מתיישבת עם עדותה.

רביעית, כאמור, המאשימה נמנעה מלחקור ולזמן לעדות את דבורה, שנטען שנכחה במקום מיד לאחר האירוע



ועובדה זו נזקפת לחובתה. עדה זו, לו הייתה מזומנת, עשויה הייתה לשפוך אור הן על נסיבות צילום התמונות ומועד הצילום, והן ביחס מצבה של המתלוננת בעת שאלו צולמו, לרבות סימני החבלות, ככל שהיו כאלו.

חמישית, השוואה בין התמונות (ת/5) לתמונות החוקר (ת/6), מעלה הבדלים מהותיים בנראות הסימנים על צווארה של המתלוננת. אמנם, לא הובאה ע"י המאשימה אינדקציה לשעה שבה צולמו תמונות החוקר, אך בהיעדרה, יש להניח לטובת הנאשם כי הדבר נעשה זמן קצר לאחר האירוע. בתמונות אלו, ניתן לראות אדמומיות באמת שמאל, אולם בצוואר לא ניתן לראות כמעט כל סימן (למעט אדמומיות קלה).

35. נוכח כל האמור לעיל, אני קובעת כי יש לייחס לתמונות שהוגשו למשטרה ע"י המתלוננת, משקל נמוך ביותר ולא ניתן להשתית עליהן ממצא עובדתי.

גרסת הנאשם:

36. גרסתו של הנאשם נמסרה גם היא במספר הזדמנויות, במהלך החקירה והמשפט.

37. כך, בשיחה עם מוקד 100, מוסר הנאשם רק שהמתלוננת ניסתה למנוע ממנו לקחת את הילד והחלה לצעוק שהיא מותקפת. יצוין, כי מהקלטת השיחה עולה, כי מדובר בשיחה קצרה ביותר, כאשר ברגע נשמע קול בכי של תינוק, וניכר כי הנאשם מתקשה לנהל שיחה בשל כך.

38. בהמשך, כפי שעולה מדו"ח הפעולה שערך השוטר יאיר אסולין שהגיע למקום (ת/8), דקות לאחר מכן, מסר הנאשם כי ביקש לקחת את הילד, אך המתלוננת התנגדה, עד שישמע את דבריה ביחס להסדרי הראיה, לבסוף לקח את הילד ממנה ללא כל שימוש בכח והכניס אותו לרכב, במושב האחורי. המתלוננת אז רדפה אחריו והגיעה אל רכבו, פתחה את הדלת וניסתה להוציא את הילד מהמושב האחורי ולחטוף אותו. עוד נכתב שהנאשם יצא אליה, הדף אותה וביקש ממנה להירגע, אולם המתלוננת התפרעה ותקפה אותו בדחיפות, באומרה "אני אראה לך מה זה" והלכה לביתה.

39. ראוי לציין גם את דו"ח העיכוב (ת/8), בו נכתב כי תגובת המעוכב הינה "לא עשיתי שום דבר, היא ממציאה הכל".

40. בהודעתו במשטרה סיפר, כי לאחר שהמתלוננת סירבה למסור לידיה את הילד, הושיט את ידיו אל הבן וזה בא אליו, שם אותו ברכב אך המתלוננת המשיכה לרדוף אחריה. כשהתכוון להיכנס בעצמו אל הרכב, פתחה המתלוננת את דלת הרכב וניסתה לחטוף את הילד, לאחר מכן, החלה לצעוק ולהשתולל ואיימה "עכשו אני אראה לך מה זה". בהודעה - הנאשם מכחיש שדחף את המתלוננת, ששרט אותה ושהעיף לה את היומן, וכן מכחיש שהמתלוננת נפלה, ומוסר "המגע היחיד שהיה לי איתה זה כשהיא תקפה אותי ודחפה אותי". כן, נטען על ידו כי המתלוננת גרמה את סימני החבלות לעצמה.



41. בעימות (נ/2) - הנאשם שב ומכחיש כי תקף את המתלוננת וטוען כי "היא תקפה אותי, אם כבר, לאחר שהילד היה באוטו, איזה סיבה הייתה לה לגשת לדלת ולשלוף את הילד בחזרה, לא הותקפה לא נגעת בה, לא הרמתי עליה יד הכל שקר (עמ' 1, ש' 2-4). בעימות, חוזר הנאשם על טענתו, כי המתלוננת גרמה את סימני החבלה לעצמה, וכן טוען "שום מגע שלי איתה, חוץ מהאינטרקציה שהיא נדחפת כלפי ודוחפת אותי, היא דוחפת אותי ואני רק נמנע" (עמ' 2, ש' 35-36). עם זאת, מודה בהמשך "שעשיתי לה נזק על היד", ושהיה מגע בין האצבע שלו ליד של המתלוננת (עמ' 3, ש' 39-41).

42. בעדותו הראשית בבית המשפט, סיפר הנאשם את הדברים הבאים:

"אני מגיע, היא יוצאת החוצה עם ילד בצד אחד והיומן בצד שני, היא מחליטה להביא לי שיעור הוראה...אמרתי לה, אני באמצע עבודה, הוצאת אותי, באתי לקחת את הילד. כל מה שאני מבקש, למסור לי את הילד כמו שביקשת... היא מסרבת למסור לי את הילד... אחרי שנוצר ויכוח, הילד מתחיל לבכות. ביקשתי בכל לשון של בקשה, שתמסור לי את הילד, והיא מרחיקה ממני את הילד, אל תיקח... לאחר ויכוח כלשהו, אני מגיש את הידיים שלי לילד, אני לא נוגע בה. תופס את הילד, מעביר אותו אלי, ... והולך לכיוון האוטו, שם אותו ברכב, קושר אותו ברכב... עומד לנסוע, הילד שלי חגור, ברגע הזה היא רצה, וצועקת, אתה שיכור, אני עם בגדי עבודה ובאתי מהעבודה, אתה שיכור, ומתחילה זה, רצה לילד, פותחת את הילד מאחורה, כשאני מתחיל לנסוע, אני בנסיעה, אני מתחיל בנסיעה, היא פותחת את הדלת האחורית של האוטו ומנסה למשוך את הילד ... אני יוצא החוצה ועם כל זה, לא נוגע בה, רק מבקש ממנה לעזוב את הילד, בבקשה, מתחנן אליה, מספיק, הסצנות שאת עושה וכאלה דברים, מספיק, נגמר מה שנגמר, עשית מה שעשית, די, בנקודה הזאת, אוי וזה, אני הולכת לזה, הולכת לכיוון השער שם, נסערת, ואומרת לי, אני הולכת להתקשר למשטרה, זה מה שהיא הולכת לעשות." (עמ' 46, ש' 4-23).

43. על גרסה זו חוזר הנאשם גם בחקירתו הנגדית (עמ' 51, ש' 4-18), תוך שהוא מוסיף שאולי יצאה לו "חצי קללה".

44. בהמשך, נשאל הנאשם אם היה בינו לבין המתלוננת מגע כלשהו וטוען, כי לא היה כל מגע, וכי לא דחף אותה (עמ' 52, ש' 1, 4), אך בהמשך מתקן ומוסיף "הנגיעה היחידה שעמדתי בשעה היא אמרה לי שב, שמתי לה אצבע על האמה ואמרתי לה אני לא ילד" (שם, ש' 15-16), וכן "לא נגעת בה ולא כלום, היא זזה היא החליטה והיא עשתה את הסצנה והיא דחפה את עצמה עליי" (שם, ש' 17-18). על טענה אחרונה זו, שב הנאשם מספר פעמים, גם בש' 29, ו - 31 באותו עמוד, ושוב בעמ' 54, ש' 13.

45. בהמשך חקירתו הנגדית, עומת הנאשם עם דו"ח הפעולה של השוטר אסולין, שם נכתב שמסר כי הדף אותה מעליו. תחילה, שולל הנאשם הדיפה (עמ' 57, ש' 15), ושוב בש' 23, אך בהמשך אומר "הזזתי את הדלת, היא ניסתה לדחוף אותי, היא הדפה את עצמה החוצה. הדחיפה שלה עליי. היא נדחפה עליי ויצא מצב שהיא נדחפה. את יודעת מה, אני הודף אותה מעליי..." (שם, ש' 26, 28).



46. זאת ועוד, הנאשם מאשר בחקירתו הנגדית, כי אמר לקטיו "נכון אני אבא חרא" (עמ' 59, ש' 1), דברים שלא עלו בגרסאותיו הקודמות. בהמשך, מאשר הנאשם, כי אמר למתלוננת "אני אעשה סוף למשחקים שלך", אך טען כי התכוון שיעשה כן בדרך משפטית (עמ' 64, ש' 6-7). גם אלו, דברים שעלו לראשונה בחקירתו הנגדית של הנאשם.

47. אם כן, גם בגרסתו של הנאשם נמצאו פערים, בין זו הראשונית, דרך גרסתו במשטרה (בהודעה ובעימות) וכלה בעדותו בבית המשפט ונוספו לה פרטים מהותיים (המאבק, ההדיפה, האמירות), שלא נמסרו מלכתחילה.

48. בטרם סיום, אציין כי הובאה לפני גם עדותו של ב'י, כעדות הגנה, אולם מאחר וזה לא היה באירוע עצמו, אלא הגיע לאחריו, והואיל ולא סברתי כי יש בדברים ששמע מפי הנאשם בכדי להוסיף או לגרוע, לא מצאתי ליתן לעדות זו התייחסות נפרדת.

ג. סיכום מכלול הראיות ומסקנות:

49. האם די בקושי היחסי העולה מגרסתו של הנאשם, בכדי לחזק את גרסתה של המתלוננת, ולהביא במכלול הראיות להעדפת גרסתה ברמת הוכחה הנדרשת בפלילים? לדידי התשובה לשאלה זו הינה שלילית. ואנמק:

כפי שפורט לעיל, גרסתה של המתלוננת, לכל אורך הדרך רצופה סתירות בצמתים מרכזיים של ההתרחשות הנטענת.

הגרסה אמנם נתמכת בהודעתו של מר יהודה כהן, שהוגשה בהסכמה, אך נסתרת בדו"ח הרפואי של מד"א ואינה מתיישבת עם תמונות החוקר.

זאת ועוד, מן הנימוקים שפורטו לעיל, קבעתי כי המשקל שיש ליחס לתמונות שהוגשו למשטרה ע"י המתלוננת, הינו נמוך ביותר.

בנוסף, העדה דבורה, שיכולה הייתה לשפוך אור על נסיבות האירוע, שכן נטען כי פגשה במתלוננת דקות לאחר האירוע ואף הייתה שותפה לצילומים (ת/5) לא הובאה לעדות ע"י המאשימה. ככלל, אי העדת עד רלוונטי יוצרת הנחה לרעת הצד שאמור היה להזמין (כפי שקבע בית המשפט העליון בע"א 548/78, נועה שרון נ' יוסף לוי, פ"ד לה (1) 736 [1980]). המאשימה לא מסרה כל הסבר מדוע לא זומנה העדה להעיד בבית המשפט, ולכן עובדה זו נזקפת לחובתה.

למעלה מן הצורך, ואף שכידוע נאשם אינו חייב ליתן מניע המסביר מדוע מבקש עד התביעה להעליל עליו, שכן די בספק סביר העולה מחומר הראיות בכדי להביא לזיכויו, הרי שמקום בו התמונה מורכבת, ומלאכת הערכת



המהימנות קשה, אך טבעי הוא שבית המשפט יבחן, האם ישנה עילה בעטיה תמסור המתלוננת תלונה שאינה מתארת את ההתרחשויות כהויותה. במקרה דנן, טען הנאשם כי על רקע סכסוכי משמורת על הקטין, מבקשת המתלוננת להכפיש את שמו ובכך "לזכות בנקודות", בהליך המתנהל לפני בית המשפט למשפחה. לטענה זו נמצאו חיזוקים בחומר הראיות, הן בפרוטוקול הדיון מבית המשפט לענייני משפחה שהוגש (נ/3) שם במסגרת דיון משמורת נחקר הנאשם ע"י ב"כ המתלוננת אודות טענת התקיפה והגשת כתב האישום כנגדו, והן בעדותה של המתלוננת שמסרה, שהיא מתנגדת מכל וכל למשמורת משותפת עם הנאשם.

50. הנה כי כן, אף שמחומר הראיות עולה, בבירור, כי ביום 14.01.16, התרחשה סיטואציה קשה, בין שני הצדדים - המתלוננת והנאשם - הרי שפרטיה של ההתרחשויות לא הוכחו מעבר לכל ספק סביר. נכונה אני להניח, לאור ניתוח הגרסאות לעיל, שאף אחד מהניצים לא תיאר את ההתרחשויות במלואה, כי כל אחד מהם מנסה בתיאוריו להרחיק עצמו מהסיטואציה וכי לכל אחד מהם היה בה חלק, שעה שהם נאבקו על הילד - זו מחד ביקשה להותיר את הילד עימה, וזה מצידו ביקש לקחתו עימו, והמתח ביניהם התעצם ככל שקול בכיו של הבן הפעוט גבר והלך. לא מן הנמנע, כי באירוע זה, אשר שני הצדדים מתארים אותו כמאבק, שכלל לכל הפחות החלפת מהלומות מילוליות הדדיות, הרמת קול והתגוששות משותפת בפתח הרכב, שעה שהנאשם מנסה לחגור את הילד ולסגור את הדלת והמתלוננת מנסה לשחרר אותו ולהוציאו מן הרכב - נגרמו גם חבלות מסוימות, כדוגמת החבלה באמת שמאל של המתלוננת, כפי שעולה מהדו"ח הרפואי. אולם, לא די באמור, בכדי לקבוע כי מדובר באירוע של תקיפה, שבמהלכו הנאשם תקף את המתלוננת, וכי כתוצאה מאותה התקיפה נגרמו לה את חבלות, כמיוחס לו בכתב האישום.

ד. סוף דבר:

51. לאור כל נימוקיי המפורטים לעיל, אני קובעת כי לא עלה בידי המאשימה להוכיח ברמה הנדרשת בפלילים את אשמתו של הנאשם, ועל כן, אני מוצאת לזכותו מחמת הספק.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי מרכז-לוד בתוך 45 ימים.

ניתנה היום, כ"ב אייר תשע"ח, 07 מאי 2018, במעמד הצדדים